

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **L. R.**, zast. N. B., bytem tamtéž, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2011, čj. OAM-82/LE-LE05-K03-2010, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včasnou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2011, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14 b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Žalobce namítal, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť v případě svého návratu do vlasti bude jednoznačně vystaven ohrožení na životě, stejně, jako tomu bylo před jeho útekem. Důvodem opuštění vlasti byly spory o majetek, které vyústily v zabití jeho dvou bratranců. Celou situaci zkoušel řešit i dočasným odchodem, ovšem jakmile se vrátil, začaly

opět výhrůžky jeho zabití a střelba před domem rodičů. Je pravdou, že úřady zabití příbuzných vyšetřovaly, dokonce někteří viníci byli potrestáni, ovšem pokud se on vrátí, dopadne stejně a jako mrtvému mu bude jedno, zda-li se případ bude šetřit. Správní orgán musí brát v potaz jeho reálné ohrožení, jeho výpověď potvrzují i doklady z policie, kde lze nalézt i popis incidentu, k němuž došlo. V zemi původu jsou obyčejné osoby ohroženy rodinnými konflikty na životě i bezpečí a stát není schopen své občany náležitě ochránit, což nakonec většinou vyústí v několikanásobná úmrtí při přestřelkách. V tomto ohledu správní orgán neprovedl žádná šetření, proto lze stěžít vyvozovat, že žalobci nic nehrozí. Schopnost státu zajistit občanům ochranu by správní orgán zajímat měla, viníci již byli propuštěni z vězení a žalobci žádná ochrana nebude poskytnuta. Správní orgán vycházel z neaktuálních zpráv, z r. 2011 se jednalo jen o jednu zprávu. Správní orgán přihlédl k žalobcem tvrzeným skutečnostem nedostatečně a neobstaral si potřebné informace, proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Přípisem ze dne 2. 8. 2011 pak žalobce soudu sdělil, že již prakticky rok žije ve společné domácnosti s p. N. B., podílí se na nákladech spojených s vedením domácnosti a výchově její nezletilé dcery, k čemuž přiložil notářsky ověřené prohlášení této paní, učiněné v cit. smyslu, ze dne 20. 7. 2011.

V písemném vyjádření žalovaného ze dne 13. 9. 2011 se uvádí, že správní orgán dospěl k závěru, že tvrzeným důvodem odchodu žalobce z vlasti byly problémy v Pákistánu, spočívající ve sporech o majetek s rodinnými konflikty, které vyústily v zabití bratranců a dále citoval správní orgán skutečnosti, sdělené v průběhu řízení žalobcem s tím, že ovšem pokud se žalobce resp. jeho rodina obrátí na příslušné úřady, ty zasáhly a efektivně pomohly. Pokud uváděl, že v r. 2010 došlo k propuštění několika uvězněných, kteří začali jeho osobě vyhrožovat, je důležité připomenout, že tyto osoby byly propuštěny na kauci, pokud by se tedy žalobce obrátil na úřady, lze téměř s jistotou konstatovat, že by byli opět vzati do vězení. Rodina se však na úřady neobrátila, protože spor považovala nikoliv za právní, ale rodinnou záležitost. Jak rodiče, tak i snoubenka, ale i sestra žalobce žijí stále v Pákistánu. K dotazu, čeho se žalobce obává pro případ návratu uvedl, že zabití, či že by sám někoho zastřelil, zmíněné obavy však považuje správní orgán za hypotetické a nepodložené. Žalobce se obává jednání soukromých osob, jejich motivem vyhrožování by měla být snaha získat jeho majetek. Z tohoto žalovaný vyvozuje, že se žalobce neobává mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu ze strany státních institucí. Vyhrožování směřovalo od osob, které měly být propuštěny z vězení, kde si odpykávaly tresty za zabití příbuzných, z čehož lze dovodit, že naopak pákistánské úřady se ohrožením žalobce, resp. jeho rodiny, zabývaly a účinně zasáhly, stále probíhalo pátrání po nenalezeném pachateli incidentu z r. 1995. Žalobce tak měl a i nadále má možnost obrátit se na příslušné úřady ve vlasti s žádostí o pomoc, neboť, jak se uvádí výše, je reálná možnost efektivní státní ochrany. Pokud byly výše uvedené osoby propuštěny na kauci, není důvodu pochybovat o rychlém a účinném zásahu místní policie pro zcela zjevné porušování podmínek propuštění a neochota žalobce obrátit se takto na místní úřady je málo pochopitelná. Správní orgán hodnotil žalobcovy výpovědi a dále obsáhlé informace o zemi původu ohledně bezpečnostní a politické situace v Pákistánu. Žalobce v průběhu správního řízení nepředložil

žádnou věrohodnou skutečnost, na základě které by bylo možno dospět k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu – žalovaný odkazuje na str. 6 a násl. svého rozhodnutí, námitky, uvedené v žalobě tedy považuje za neopodstatněné. Situace žalobce byla hodnocena svědomitě a pečlivě, veškeré informace jsou citovány v rozhodnutí a založeny ve spise, žalobce se s nimi ani nechtěl seznámit, žádné návrhy neučinil. Se všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, se žalovaný řádně vypořádal a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V replice pak žalobce uváděl, že nebyla dostatečně vyhodnocena bezpečnostní situace v jeho zemi z hlediska způsobilosti a schopnosti státu zajistit jeho bezpečnost, záruky řádného fungování justice a práva v zemi a možnost řádně uplatnit příslušné právní prostředky k ochraně života a zdraví jedince je nutné hodnotit obecněji. Z uvedeného hlediska není v Pákistánu situace srovnatelná se situací, která panuje v běžné demokracii. To souvisí s naprostou odlišností mentality a kulturního a duchovního prostředí. Závěry žalovaného považuje žalobce za nepřezkoumatelné, neboť jsou sice v rozhodnutí uvedeny podklady, ale neplyne, jaké závěry jsou z nich učiněny. Pokud pak žalobce nesplňuje důvody § 12 zákona o azylu, není dostatečné odůvodnění azylu z důvodu humanitárního. Podal žádost o rozvod manželství k litevskému soudu, toto uzavřel pouze formálně a účelově s občankou Litvy, pokud bude jeho žádosti vyhověno, hodlá uzavřít manželství s p. B., s níž již rok žije ve společné domácnosti. K replice žalobce připojil kopii své žádosti o rozvod s p. E. K.. Soud dále obdržel i dopis zástupkyně žalobce, v němž popisuje jejich společnou situaci s tím, že by rádi dostali šanci žít společný život v České republice.

Při jednání soudu dne 9. 1. 2012 žalobce uvedl, že situace v zemi jeho původu je složitá, jedná se o příhraniční oblast, kde existuje rodinná klanová vazba a těžké problémy se zde z tohoto pohledu nezapomínají. V mezidobí přicestoval za žalobcem otec s informací, že situace se dosud nezměnila, lidé, kteří byli propuštěni na svobodu z vězení hrozí, že by se žalobce v případě návratu musel skrývat. Příští měsíc by měl být dokončen rozvod žalobce v Litvě, původní partnerka se přestěhovala a bylo nutné ji nejdříve najít, nyní má žalobce v Litvě zástupkyni a partnerka s rozvodem souhlasí. Žalobce prakticky nahradil rodině své současné partnerky otce rodiny. K dotazu soudu pak žalobce prohlašuje, že původní snoubence již snad ve vlasti sehnali nového ženicha, snad by mělo dojít k dohodě. Žalobci chybí jeho původní rodina, matka, ale již si zde zvykl a raději by pozval matku sem. Pokud by se tamní situace zklidnila, rád by rodinu navštívil, ale již chce žít zde a normálně pracovat. Na svém původním návrhu na zrušení rozhodnutí žalovaného trvá, náhradu nákladů řízení nepožaduje.

Pověřená pracovnice žalovaného poukázala na skutečnost, že poprvé žalobce vycestoval ze země původu v r. 2001, podruhé v r. 2006, přitom spor o pozemek pochází z r. 1995, jedná se tak o 16 let starou záležitost. Přicestoval nelegálně, předtím žádal o azyl na Kypru, kde mu též nebyl udělen, v naznačených

skutečnostech vidí žalovaný účelovost žalobcovy žádosti se snahou zakotvit v některém z evropských států. V zemi původu neměl žalobce žádné azylově relevantní důvody, v průběhu druhého pohovoru byl seznámen s podklady, nenamítal ani žádný zásadnější rozpor, který by shledal. Současná situace žalobce může vést k žádosti o povolení pobytu dle zákona o pobytu cizinců, neboť i s odkazem na rozhodnutí NSS čj. 2 Azs 8/2011 vyplývá, že instituty mezinárodní ochrany nemohou sloužit pro výběr nejvhodnějšího místa pro rozvoj rodinného života žadatele. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Z obsahu správního spisu soud provedl důkaz protokoly o provedených pohovorech, uskutečněných 2. 4. 2010 a 13. 5. 2011, rovněž skutečnostmi, uvedenými v žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 4. 2010. Žalobce uvedl, že je občanem Pákistánské islámské republiky, rodiče žijí ve vlasti, je ženatý, manželka je v Litvě, do r. 2000 žil ve městě Daska, poté do června 2006 v Ománu, měsíc opět v Pákistánu a poté 4 roky na Kypru. Je islámského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, vojenskou službu nevykonával, pracoval jako stavební dělník. Vlast opustil v červenci 2006 pro konflikt 2 rodin o pozemek, mnoho lidí již zemřelo. Má nedokončené základní vzdělání, je negramotný. Odletěl do Nikósie na zájezd, občané Pákistánu nepotřebují na Kypr vízum. V řecké části žádal o azyl, toto bylo zamítnuto, střídal tureckou a řeckou část. Neměl doklady, jeho právník mu je nevrátil. Zde se seznámil s Litevkou a vzali se, zlegalizovali si pobyt, žili tam asi 7 měsíců, ona odjela do Litvy a on zůstal na Kypru. Za 4000 dolarů mu kamarád obstaral pas, žalobce odjel do turecké části a odletěl přes Istanbul a Moskvu do Prahy. Od r. 1995 mají v rodině konflikt o zemědělský pozemek, strýcové zabili dva bratrance, strýc převedl pozemek na manželku a ta na svoji dceru, tedy žalobcovu sestřenici, s níž je žalobce 16 let zasnoubený a měla být jeho ženou. To se však nelíbilo jeho strýci, o snoubenku se ucházeli i bratrance a žalobce musel odjet, byl v ohrožení. Chce dostat politický azyl a normálně zde žít a pracovat. V průběhu pohovorů pak žalobce uvedl, že přicestoval do ČR na cizí pákistánský pas, který mu prodal kamarád, rodina mu posílala peníze na Kypr, tam i v Ománu byl legálně, ovšem jeho doklady mu právník nevrátil a tak tam posléze pobýval nelegálně. Bydlel v Nikosii u kamaráda. V Pákistánu je jeho život v ohrožení, chce tu pobýt, dokud se tam situace neuklidní, snoubenka mu telefonicky sdělila, že vrahové jsou již uvězněni. V květnu 2011 pak žalobce vypověděl, že v Ománu pomáhal otci, který tam vlastní podnik, tam byl klid, v Pákistánu ale na ně protistrana stále střílela, chtěli je zavraždit, neboť nevěsta tam vlastní sporný pozemek. Jedná se o pozemek, který vlastnila jeho matka společně s příbuznými, pak se rozdělili, jedni však dostali méně než druhí a došlo ku sporu, později byl převeden pozemek na snoubenku. Vrazi jsou již usvědčeni, jeden již zemřel, ale někteří jsou již propuštěni. Spor se neřeší soudně, protože se obávali, že by protistrana podplácela. Žalobce má dvě sestry, obě se již vdaly. K důkazu svých tvrzení nabídl žalobce policejní protokol, který obdržel až nyní. Jiný problém nikdy neměl. V průběhu druhého pohovoru byl žalobce seznámen s podklady, které shromáždil žalovaný za účelem posouzení jeho situace v zemi původu. V jednotlivých podrobnostech pak soud odkazuje na

podrobný popis výpovědí žalobce, který učinil žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba žalobce není důvodná.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě

zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud v první řadě reaguje na sdělení žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v tom smyslu, že chce získat politický azyl. Žalobce ovšem, zcela prokazatelně – viz výše – žádný politický důvod své žádosti nesdělil a poté, co naopak sdělil všechny své důvody, nemůže soud jinak, než uzavřít, že azylově relevantní důvod žalobce nesdělil žádný, politický pak jistě ne. Žalobci soud v průběhu jednání dne 9. 1. 2012 vysvětlil obsah jednotlivých ustanovení §§ 12 – 14 b) zákona o azylu i skutečnost, že pokud hodlá naplnit své současné představy o zdejšímu pobytu za stávajících skutečností, může postupovat podle jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců na zdejšímu území. Soud nesporně, že z jednotlivých podkladů, které jsou k dispozici ve správním spisu a které jsou citovány na str. 4 a 6 napadeného rozhodnutí žalovaného, vyplývají problémy, plynoucí z rodových zvyklostí, panujících na území země původu žalobce, ovšem správní orgán dospěl, dle přesvědčení soudu, po seznámení se se všemi podklady v této věci, k seriózním závěrům o neexistenci azylově relevantních důvodů pro případné využití jednotlivých institutů zákona č. 325/1999 Sb. Soudu není známo, jaká konkrétní šetření by měl správní orgán provést za tím účelem, aby zjistil, zda žalobci hrozí ze strany příbuzných po jeho případném návratu do vlasti nějaké nebezpečí, když správní orgán nesmí sdělovat jakékoliv informace o tom, která osoba žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice, nicméně je přesvědčen, že zcela určitě žalobci nehrozí relevantní vážná újma ve smyslu výše cit. ust. § 14a) zákona o azylu. Schopnost státu zajistit občanům náležitou ochranu je podstatnou věcí, nicméně, pokud žalobce o tuto nikdy nepožádal (potažmo zřejmě z důvodu, že nebyl nikdy napaden), nemůže přesvědčivě tvrdit, že by mu nebyla seriózně v případě ohrožení poskytnuta, nehledě na skutečnost, že sám uvedl, že se na právní cestu řešení samotné podstaty sporu též žádný z účastníků rodinného sporu neobrátil, protože se strany domnívaly, že protistrana by spor podplatila. Za takové situace vytykat státním orgánům a tamním institucím, že ničeho preventivně nepodnikly je nemožné, neboť tyto o konfliktu ani neměly tušení. Poté, co se policie dozvěděla o incidentu, tento byl řádně šetřen a viníci potrestáni. Na str. 3 se správní orgán, dle přesvědčení soudu, s tímto závěrem žalobce přesvědčivě a seriózně vypořádal, včetně poukazu na skutečnost, že jak rodina žalobce, tak i jeho, dnes již s určitostí řečeno bývalá snoubenka, žijí v Pákistánu zřejmě bez větších problémů a

po odstupu 16 let od vzniku konfliktu žalobce uvádí, že zřejmě hledá jiného životního partnera a jeho tvrzené problémy tak zcela ztrácí jakoukoliv racionální podstatu. Jak výše uvedeno, důvody, které žalobce označil jako důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany zcela evidentně nenesou jakýkoliv politický podtext, odůvodnění žalovaného tak soud v rozsahu ust. § 12a) i 12b) považuje za vyčerpávající. Žalobce nesplňuje podmínky pro aplikaci ust. § 13 zákona o azylu a vzhledem k tomu, že udělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 cit. zákona je ryze na správním uvážení správního orgánu, soud pouze konstatuje, že k této úvaze měl žalovaný zcela dostatečné informace.

Ze Zprávy o zemi – Pákistán – MV Velké Británie ze dne 18. ledna 2010 soud zjistil, a to v pol. 33 (Postupy při opuštění/vstupu do země), že žalobce by jako neúspěšného žadatele o azyl v cizině neměly provázet při návratu do Pákistánu žádné větší problémy, s výjimkou toho, že by Pákistán evidoval proti žalobci trestní kauzy. Žalobce však žádnou takovou skutečnost neuváděl a soud je proto přesvědčen, že není vystaven hrozbě azylově relevantní vážné újmy. Soud sdílí po přezkoumání a projednání věci závěr, učiněný žalovaným při jednání soudu, a to, že žádost žalobce je zcela účelová, a to z důvodu legalizace pobytu v některém z evropských států, když zcela evidentně šlo v minulosti, pokud je jeho příběh pravdivý, pouze o výhrůžky příbuzných, kteří se nechtěli smířit s tím, že by případným sňatkem mohl získat dříve spornou část majetku. Takové skutečnosti však v době současné zcela evidentně již nehrozí a i dříve nebyla azylově relevantní – viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 8. 2003 sp. zn. 4 Azs 7/2003 – žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami v domovském státě je podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná Pokud pak zástupkyně žalobce i žalobce sám soudu předestřeli další případný důvod pro zohlednění jejich vztahu, soud odkazuje na již judikovanou situaci např. rozhodnutím NSS ze dne 16. 2. 2005 sp. zn. 4 Azs 333/2004 – snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití se snoubenkou, která má desetiletou dceru, je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Z výše citovaných skutečností měl po přezkoumání a projednání věci soud za prokázané, že v průběhu správního řízení nedošlo k namítaným pochybením ani jakékoliv vadě řízení a žalobu proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

-8-

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 11. ledna 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně